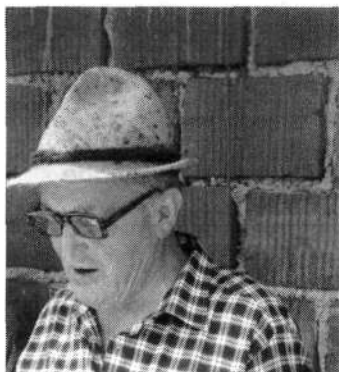

mi in pismi nesrečne alpinistke. Kot pravijo založniki in dobri poznavalci take literature, gre za izredno lepo opremljeno knjigo, katere vsebina bo poskrbela za marsikatero razpravo o gorništvu in alpinizmu, ta knjiga pa naj po teh priporočilih ne bi smela manjkati v nobeni planinski knjižnici.

društvene novice

In memoriam: Janez Košnik

Viharniki na planinskih brezpotjih kljubujejo vetru, mrazu in viharjem in nihče jih ne more ukloniti. Desetletja se bojujejo do trenutka, ko naravne zakonitosti zahtevajo svoje. Takšen kleni viharnik je bil **Janez Košnik**, dolgoletni predsednik Planinskega društva Jesenice.

Rodil se je 3. maja 1912, zaposlen je bil v Železarni Jesenice. Neizbrisen pečat je pustil v planinski organizaciji: od leta 1969 do leta 1980 je bil predsednik PD Jesenice, kjer je opravljal še funkcije glavnega gospodarja društva, predsednika gradbenega odbora in bil častni član društva. Desetletje od leta 1976 do 1986 je bil predsednik koordinacijskega odbora planinskih društev občine Jesenice, od leta 1977 do 1980 pa predsednik koordinacijskega odbora planinskih društev Gorenjske. Ob vsem tem je bil tudi pobudnik srečanja zamejskih planinskih društev. Neizbrisen pečat njegovega dela ostaja na planinskih postojankah: Koči na Golici,

Tičarjevem domu na Vršiču, Koči pri izviru Soče in Zavetišču pod Špičkom.

Štirideset let dela v Železarni mu ni nikoli vzelo volje, da ne bi sleherni prosti trenutek izkoristil za planinstvo v najširšem smislu te besede. Leta 1949 se je pridružil jeseniškim planinskim zanesenjakom, ki so zorali ledino na področju, kjer ni materialnih dobrin, ampak le delo, ki ga ni mogoče časovno izmeriti.

Janez Košnik ima veliko zaslug za to, da PD Jesenice že vrsto let sodi po članstvu in obsegu društvenega dela ter stalni skrbi za planinske postojanke med najbolj množična in uspešna društva. Kaj je lepšega kot slišati, da je bila Koča na Golici kar nekajkrat po izbiri bralcev Dela proglašena za najprijetnejše planinsko domovanje v slovenskem sredogorju!

Slovenska planinska in druga javnost se je Janezu Košniku za njegovo požrtvovalno delo večkrat oddolžila z vsemi možnimi priznanji, plaketami in značkami. Odlikovan je bil z Redom republike z zlatim vencem, Svečano listino Planinske zveze Slovenije, zlatima znakoma Planinske zveze Jugoslavije in Slovenije, srebrnim znakom

MO PZS, srebrnim znakom PZS, plaketo ob 75-letnici SPD, spominsko plaketo PZS, Gregorčičevim priznanjem občine Jesenice in Medaljo dela. Zanj je bilo najzlahtnejše priznanje Svečana listina PZS, ki jo je leta 1993 ob stoletnici Planinske zveze Slovenije prejel za življenjsko delo.

Ob naštevanju vseh njegovih velikih dejanj ne smemo pozabiti še enega. Že pred leti se je prepiral, da se najmočnejša in najtrdnjša prijateljstva spleta v gorah, kjer so ljudje manj obremenjeni ter znajo misliti treznejše in preudarnije.

Janez Košnik je bil pobudnik srečanja zamejskih planincev Koroške, Furlanije-Julijske krajine in Slovenije. Prvo tako srečanje je bilo na Golici, od takrat dalje pa vsako leto v drugem prijaznem planinskem okolju. Lepe misli o sožitju, prijateljstvu in gospodarskem sodelovanju dobijo z vsakim srečanjem novo težo.

Seveda se bodo spet na pobočjih Golice razcvetele narcise, završali bodo macesni na Vršiču, oglasila se bo večna melodija Soče. Spet si bodo planinski prijatelji segli v roke, povsod pa bodo ostali spomini na velika dejanja jeseniškega viharnika Janeza Košnika.

Koliko neverjetne resnice je v besedah, ki jih je nekoč zapisal veliki gornik **dr. Julius Kugy**: »Planinstvo mi je bil srčna zadeva, kakor klic iz daljave me je doseglo, da sem šel za njim. Nisem mogel drugače in to je vse.« To je zares vse in dovolj, da se bo slovenska planinska javnost Janeza Košnika spominjala s spoštovanjem.

Janko Rabič

Ostati živ...

ALEŠ TACER

*Med razbitim
skalovjem
iščem
poti.*

*Veter,
ki se zaganja
iz globin,
mi razkriva
ogromne opasti,
viseče z vršnih
piramid.*

*Z nečloveško močjo
zapičim cepin
v gorski masiv:
ne, ne dam se,
ostati moram živ!*

Rezki v slovo

V Gozdu Martuljku je konec maja tiho zaspala **Rezka Bertoncely**, upokojena učiteljica. Njeno življenjsko delo je bilo poučevanje nadebudnežev v okolici Koprivnika, Gorjuš, Gozda Martuljka, Kranjske Gore, Rateč. Z vsem srcem je bila predana goram okrog Zgornje-savske doline, pa še naprej proti Reklanski in Rezijski dolini.